

Llàtzer: vine a fora i viu!!

Arribem al final de la Quaresma, indicadora d'un període de reflexió, de trànsit vers la Setmana Santa, que es revela com la culminació d'un procés que, aparentment, semblava acabat i fracassat. En aquest trànsit, l'Evangeli d'avui recull un passatge, com el de la resurrecció de Llàtzer, que sembla premonitori d'allò que es commemorarà d'aquí a pocs dies amb el propi Crist. De fet, la primera lectura del profeta Ezequiel també ens insisteix al respecte. I és que la dimensió de la Resurrecció, sigui com a fet o com a imatge, és aclaparadora i supera a tots els personatges que la presencien. També encara diria que ens continua superant com a cristians, dos mil anys després.

En aquest context podríem preguntar-nos per què Jesús havia de morir per ressuscitar poc després... Es pot entendre això? Cada Setmana Santa es genera una sensació semblant que sempre resta oberta. Es vol pensar que si Jesús havia de dur a terme aquest trànsit no era per retornar a la situació d'abans sinó a una altra de més plenitud que suposava la seva donació total, fins a la seva pròpia mort. Però més que de la mort, del que es parla a l'Evangeli és de la vida, la transformació més important que ens demana Jesús. El destí d'un Llàtzer aparentment mort, de l'home, ja no és el sepulcre sinó viure en plenitud la seva paraula. Jesús ho expressa al propi passatge: "Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més".

D.P.